

ABBI GLINES

Zijn herinneringen

SWEET LITTLE LIES-SERIE 2

Karakter Uitgevers B.V.

Ook van Abbi Glines:

Vincent Boys:
Perfecte zomer
Gevaarlijk spel

Rosemary Beach:
Bijna verliefd
Nooit verliefd
Voor altijd verliefd
Opnieuw verliefd
Nagenoeg perfect
Schijnbaar perfect
Een wilde gok
Laatste kans
Je was van mij
Kiro en Emily (e-book only)
Als ik weg ben
Als je terug bent
Het mooiste afscheid
In vuur en vlam

Sea Breeze:
Adem
Alleen voor haar
Zolang het duurt
Alleen voor nu
Haar leugens

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

www.facebook.com/karakteruitgevers;

www.twitter.com/UitKarakter en:

* ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;

* blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;

* én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,

Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Kijk op www.karakteruitgevers.nl voor eventuele aanpassingen
of aanvullingen op deze titel.

Hoofdstuk 1

Ik was al bijna een uur aan het rijden, maar kon nergens heen. De tranen zorgden ervoor dat ik wazig zag en het liefst zou ik me oprullen tot een balletje en keihard snikken. Alleen had ik daar geen tijd voor. Ik moest aan Heidi denken, mijn zusje. Zoals altijd was zij mijn grootste zorg. Ze mocht er nooit achter komen wat er net gebeurd was.

Ik had geen dak meer boven mijn hoofd, en geen baan meer. Alleen de auto waar ik nu in reed, en mijn zusje. Meer niet. Heidi's instelling was al betaald – dacht ik tenminste. Jasper had gezegd dat hij tien jaar vooruit zou betalen, maar ik wist niet of hij dat al geregeld had. Zelfs al had hij dat gedaan, hoe kon ik dat dan van hem aannemen na wat we net hadden gehoord? Ze was mijn zusje. Van mij. Ik moest voor haar zorgen, hij niet.

Drie uur geleden had mijn leven nog perfect geleken. Ik was gelukkig en was bijna zover dat ik de zekerheid kon accepteren die hoorde bij de liefde tussen Jasper Van Allan en mij. Hem kon ik niks verwijten, want hij was ook een onschuldig slachtoffer van het verleden. Onze situatie was niet zijn schuld en ook niet de mijne, maar ik had beter moeten weten en niet op de liefde mogen vertrouwen. Dat pad was gevaarlijk om te volgen, omdat het uiteindelijk altijd uitkwam bij leugens die alles kapotmaakten.

In de verte zag ik de instelling waar Portia Van Allan mijn zusje had laten opnemen. Ik zette mijn auto aan de kant om even op adem te komen voordat ik erheen reed en Heidi onder ogen moest komen. Ze zou niet begrijpen waarom ik verdrietig was. Trouwens, ik wilde ook helemaal niet dat ze zou begrijpen hoe lelijk de wereld was. Haar hart was te groot en haar glimlach te breed om die kapot te maken met onze werkelijkheid. De leugens

over haar geboorte, die ik nu pas kende, zou ik altijd geheimhouden. Heidi zou er toch niks van snappen. Ze hield net zo veel van onze moeder als ik. Onze moeder was een heilige en zonder haar had ons leven er heel anders uitgezien.

Dat Heidi eigenlijk het kind was van Portia Van Allan, hoefde ze niet te weten. Het had geen zin om haar te vertellen wie haar biologische moeder was, want ik geloofde niet dat ik het haar kon uitleggen.

Al zolang ik me kon herinneren was Heidi de belangrijkste persoon in mijn leven. Zelfs als kind had ik al geweten dat Heidi bijzonder was. Iemand om te koesteren en om van te houden.

Ook al walgde ik ervan dat Portia Heidi aan de kant had gezet omdat ze was geboren met het syndroom van Down en niet in haar perfecte plaatje had gepast, ik was haar ook dankbaar dat ze de zorg voor Heidi aan mijn moeder had overgelaten. Omdat Portia Heidi aan ons had gegeven, was ons gezin compleet. We waren altijd met ons drietjes geweest. Samen stonden we sterk, en dat zou ik nooit vergeten. Onze moeder had ons achtergelaten met prachtige herinneringen. Van haar hadden we geleerd dat familie het allerbelangrijkste is.

Nadat ik mijn auto in de parkeerstand had gezet, legde ik mijn armen op het stuur en huilde verder. Op dit moment kon ik niets anders dan huilen. Dat had ik nodig. Ik moest alles eruit gooien: mijn angst, mijn verdriet, mijn ongeloof. Daarna zou ik mijn tranen drogen, naar binnen lopen en naar mijn zusje toe gaan. Ik zou haar stevig omhelzen en niet instorten waar zij bij was. Mijn moeder had me geleerd om sterk te zijn. Maar op dit moment had ik Heidi nodig. Ik miste haar meer dan ooit.

Ik had geen idee wat ik na het bezoekje aan Heidi zou moeten doen. Waar ik heen moest.

Precies op het moment dat me een luide snik ontsnapte, ging

het portier aan de passagierskant open. Met een ruk keek ik in de richting van de indringer, en ik wilde het al op een gillen zetten toen ik besepte dat Stone Richmond op de stoel naast me plofte. Zoals altijd was zijn gezicht hard en kil.

Jaspers beste vriend had een hekel aan me, en ik geloofde ook niet dat ik hem zo aardig vond. Stone was gesloten en onvriendelijk en stond niet achter de relatie van mij en Jasper. Iedereen wist dat Stone me niet goed genoeg voor hem vond.

‘Huilen lost niks op,’ zei hij, terwijl hij recht voor zich uit door de voorruit bleef staren. Zijn kaak stond strak en op zijn hoekige gezicht lag een vastberaden trek.

‘Ik ben bij hem weg. Wat moet je?’ Mijn stem brak. Op de gemene opmerkingen van Stone zat ik niet te wachten. Zeker nu niet.

Hij draaide zijn gezicht naar me toe. ‘Dit had ik al verwacht.’

Hoe kon hij dit nou hebben verwacht? Hij wist niet eens precies wat er gebeurd was. Het liefst had ik hem een klap gegeven en tegen hem gegild, om wat van mijn verdriet af te kunnen reageren. Maar ik was nooit een gewelddadig type geweest.

‘Je wil dat ze hier blijft, toch? Ze vindt het hier fijn.’ Hij knikte naar de instelling waar Heidi woonde.

Het was daar perfect voor Heidi. Ze had er vrienden gemaakt en kon er dingen doen waardoor ze zich nuttig voelde. De activiteiten vond ze geweldig. In de instelling was ze veilig, en kon ze ook zo zelfstandig mogelijk zijn.

‘Het is te duur. Jasper wilde tien jaar vooruitbetalen. Ik weet niet of hij dat gedaan heeft, maar dat kan ik niet aannemen. Zeker nu niet,’ reageerde ik, ook al vroeg ik me af waarom hij over Heidi begon.

Hij leunde naar me toe en haalde de sleutel uit het contact. ‘Zo kun je niet rijden. Je bent veel te overstuur, dat is gevaarlijk.’

Snel probeerde ik mijn sleutel weer uit zijn hand te graaien. Ik was boos, want ik zat niet op zijn commentaar te wachten. ‘Geef terug. Het gaat best.’

Hij stopte hem in zijn zak. ‘Nee, Beulah. Het gaat helemaal niet. Op deze manier breng je niet alleen jezelf in gevaar, maar ook de andere mensen op de weg. Je moet eerst rustig worden.’ Hij deed het portier open. ‘Ik breng je wel. Maar voordat je naar je zusje toe gaat, kun je beter wachten tot je gezicht niet meer zo rood en vlekkelig is van het huilen. Anders schrikt ze misschien.’

Dat was ik met hem eens, al wilde ik dat niet. Ik wilde niet dat hij hier was, maar in ieder geval was ik nu niet alleen. Hoe irritant ik Stone ook vond, hij hielp me rustiger te worden. Toch snapte ik niet waarom hij hier ineens was komen opdagen... Tenzij Jasper hem gestuurd had.

‘Hij heeft je achter me aan gestuurd, hè?’ wilde ik weten, terwijl ik koppig achter het stuur bleef zitten.

Stone wachtte even en stapte toen uit. Nadat hij het portier had dichtgeslagen, liep hij naar mijn kant van de auto.

Ik keek alleen maar toe. Wachtend op de bevestiging dat Jasper nog steeds voor me probeerde te zorgen. Mijn hart brak bij die gedachte. Dat mocht Jasper niet doen. Niet meer.

Omdat Stone bleef wachten tot ik zou uitstappen, besloot ik met een zucht dat te doen en ging voor hem staan. ‘Weet je het? Van de leugens? Heeft hij het je verteld?’

Onbewogen keek hij me aan. Zijn gezicht liet geen enkele emotie zien. Ik vroeg me af of hij zo deed omdat hij mij niet mocht. Ik had hem wel eens zien glimlachen, en toen had ik hem adembenemend gevonden. Maar dat deed hij nooit bij mij.

‘Ik heb Jasper niet meer gezien of gesproken sinds ons gesprek eerder vandaag op kantoor.’

Met gefronst voorhoofd vroeg ik me af wat hij wist. Dacht hij

dat Jasper me had gedumpt? ‘Maar waarom... Wat doe je hier dan? Zocht je mij?’

Stone stak zijn kin in de lucht en keek een beetje geërgerd, terwijl hij zijn blik op een punt achter mijn schouder richtte. ‘Je moet iets begrijpen, Beulah. Ik heb nooit een hekel aan jou gehad, maar wel aan de leugens waarvan ik wist dat ze een keer uit zouden komen. Dat kon niet anders. Ik wist dat je dan gekwetst zou raken. Net als Jasper. Ik wilde hem beschermen.’ Hij aarzelde even en keek me weer aan met die kille ogen. ‘En ik wilde jou beschermen.’

Wat? Hoofdschuddend keek ik hem aan. Dit sloeg nergens op. ‘Waar heb je het over?’ Want Jasper kon niet geweten hebben dat Heidi de dochter van Portia was. Of dat Portia mijn tante was. Waren er nog meer geheimen waar ik niks van wist? Ik wist niet of ik dat wel aankon, maar ik wist ook dat ik de waarheid onder ogen moest zien. Wat de waarheid ook was.

‘Jasper is een goed mens. Hij heeft het hart op de juiste plaats. Maar hij heeft een makkelijk leventje gehad, met weinig tegenslagen. Hij heeft nooit te maken gehad met echt zieke shit. Ik wel. Ik zie meer dan ik wil, hoor meer dan anderen willen. Toen jij opdook, wist ik dat daar meer achter zat. Ik wist dat er meer aan de hand was dat je niet zou begrijpen. Dus ben ik op onderzoek uitgegaan. Het was niet zo moeilijk om achter de waarheid te komen.’

Dus hij wist het al, maar had nooit iets gezegd? Hij had Jasper en mij gewoon verliefd op elkaar laten worden, terwijl hij wist dat het zou mislukken? ‘Waarom heb je dan niks tegen ons gezegd? Of in elk geval tegen Jasper? Je wilde hem beschermen, maar je hebt hem... Je hebt óns te ver laten gaan.’

Er ontsnapte hem een diep gegrinnik waar geen spoortje warmte of humor in lag. ‘Beulah, hij zou me nooit geloofd hebben.

Zodra hij je zag, was hij verkocht. Ik wist dat ik hem niet zou kunnen tegenhouden.'

Net toen ik hem wilde afsnauwen, aarzelde ik. Er klopte iets niet. Ik was zo geschrokken van Heidi's naam op die geboorteakte dat ik er niet goed over had nagedacht. 'Wacht eens... Jasper is eenentwintig. Heidi is negentien. We zijn even oud. Dat... Portia's verhaal, daar klopt niks van. Er is iets mis.' Afwachtend keek ik naar Stone. Die had gezegd dat hij alles al wist. Wist hij ook waarom Heidi jonger was dan Jasper?

Hij zuchtte. 'Wat heeft ze jullie verteld?'

'Dat ze is verkracht voordat ze met Jaspers vader trouwde en dat hij met haar getrouwd is, ook al was ze al zwanger. De baby had het syndroom van Down en ze heeft haar achtergelaten bij mijn moeder. Maar... Jasper. De datums... Er klopt iets niet.'

Ik durfde er niet op te hopen dat zelfs de leugens niet klopten, maar klampte me daar toch aan vast.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ABBI GLINES
Onze dromen

Deel 3 in de Sweet little lies-serie

Verschijnt in augustus 2018

Beulah vertrouwt de wereld weer. Ze heeft afgerekend met de leugens die haar altijd hebben omringd en ze is klaar om een nieuwe start te maken. Om te genieten van het leven en de man met wie ze het geluk heeft gevonden. Maar dan klopt het verleden opnieuw aan en stuit ze op nog een laatste lijk in de kast...

ISBN 978 90 452 1469 6 | ISBN e-book 978 90 452 1479 5